

Rondwandeling Findenigkofel

Straniger Alm - Lodintörl - Findenigkofel - Nölblingpass - Zollnersee - Hennebergweg - Straniger Alm

**7 uur, 14 Km en 680 hoogtemeters
(Optie 5.5 uur, 8.5 Km en 415 hoogtemeters)**

Deze wandelroute is één van mijn favorieten. Een lekkere lange dag eropuit door het mooiste gebied van de Karnische Alpen. Inclusief de drie toppen van de Findenigkofel en de prachtige Zollnersee. Het eerste deel een brede slingerende sintelweg, daarna uitsluitend smalle bergpaden, leuke bergkammetjes, en, ook heerlijk, bij helder weer continu uitzicht op de besneeuwde toppen van de Glocknergruppe en de Kreuzeck Gruppe. De opgegeven afstand en hoogtemeters zijn een redelijke schatting. Door de vele haarspeldbochten en de steeds op en neer gaande paden is dit moeilijk nauwkeurig te bepalen.

Zowel vanaf Reisach als Kirchbach kan het gehucht Stranig aan de overkant van de hoofdweg in worden gereden. Door dit dorp loopt een asfaltweg richting de Straniger Alm die achter het dorp overgaat in een sintelweg.

Al snel gaat het bergop, een pad dat bij droog weer prima te berijden is. Met vele haarspeldbochten gaat het 850 meter omhoog over een lengte van 8 km. De rit in de auto is al de moeite waard. Reken wel op een half uur rijden voor je boven bent! Passeren is op de enkele plekken mogelijk, maar soms ook lastig. Je zult er zelden verkeer tegenkomen, maar indien wél: denk aan de voorrangeregels bergop/bergaf!

In 2007 kwamen wij een vrachtauto tegen die naar beneden kwam precies bij een haarspeldbocht! Ik heb in Oostenrijk de gewoonte dat ik, als ik het even niet meer zie zitten, de auto in de "vrij" zet en op de handrem met een houding van..... "Ik sta goed; zoek het maar uit!"

Het is mijn ervaring dat Oostenrijkers eigenlijk altijd een uitweg vinden. Voor hen gesneden koek. In dit geval reed de truck helemaal door naar de buitenbocht en zette de wagen met de wielen op het randje van de afgrond (hij liever dan ik!). Daarna kon ik twee meter naar voren, hij weer een stukje, ik weer..... Er is altijd een oplossing, ook al moest ik hem nu links ipv rechts passeren.

Bij de Straniger Almhütte is voldoende ruimte om de auto te parkeren. Deze bewirtschafteter Hütte heeft een heel gezellig terras en het is er vooral op zondag

gezellig druk met veel *Frühshoppers*. Als je de wandelroute wilt bekorten, (zie optie boven), rijd je voorbij deze *Alm*. Dan kun je het eerste deel tot aan de Lodintörl ook met de auto afleggen.

Vanaf de Straniger Alm lopen we de weg verder af richting de Italiaanse grens en na het ronden van een rots komen we al snel bij een grote T-splitsing van sintelwegen met daarbij gele routebordjes. Daar gaan we rechtsaf.

Laat je door de bordjes niet in de war brengen. Ons einddoel de Zollnersee wordt er aangegeven als 2,5 uur lopen. Dat zou heen/terug dus 5 uur zijn ipv de door mij opgegeven 7 uur. De aangegeven route gaat echter niet over de prachtige bergtopjes, maar onderlangs over de 403 route die wij alleen op de terugweg lopen. Ook is deze tijd altijd weergegeven zonder pauzes die je met 7 uur lopen zeker zult hebben.

De weg is eenvoudig te volgen. Het is een brede weg die met heel veel haarspeldbochten steeds maar hoger gaat tot aan een veehek op het hoogste punt van de weg, een *Sattel* met de naam Lodintörl.

Het landschap is er prachtig, en overall zien we waterstroompjes, watertroggen, en af en toe passeren we een hek dat de koeien op de weide moet houden. Bij veel van de lange

haarspeldbochten zijn smalle paadjes te vinden waarmee de wandeling kan worden afgekort.

Als je dit met de auto rijd moet je soms uitstappen om een hek te openen, bij een andere zijn het verende stokken waar je langzaam doorheen kunt rijden.

Het is een pittige klim tot aan het hoogste punt van deze weg. Zodra we op de *Sattel* zijn aankomen, zien we er een groot houten hek over de weg. Voorbij dit hek is ruimte om auto's te parkeren. De weg gaat hierna alleen nog omlaag naar de Weideggeralm die we de rest van de dag regelmatig in de verte zullen zien liggen. Gelijk na het passeren van het hek gaan we linksaf het smalle pad op met de rood/wit markeringen van de 403 route.

De eerste meters van het smalle pad is het even een klein stukje omhoog, maar verder blijft het vlak. Aan de andere zijde van het dal zien we de 403 in de verte bijna horizontaal langs de berghelling lopen. Dat wordt onze terugweg. Eerst gaan we bovenlangs over de toppen die we van hier ook goed kunnen zien liggen.

Wanneer we de lange bocht naar rechts langs de berghelling zijn gelopen tot aan de voet van de Findenigkofel, is het even opletten. De weg splits zich wat onduidelijk in meerdere paadjes, waarvan achter het heuveltje een aantal weer bij elkaar komen. Hier zoveel mogelijk links aanhouden brengt ons op wandelroute 425 die over de toppen zal voeren.

Als snel komen we langs een WO-I monument. In de rotswand achter het monument is ligt een grot. Een tunneltje met wat ruimten waar tijdens de strijd tussen Italië en Oostenrijk de soldaten onderdak vonden. Deze is toegankelijk maar het is er erg donker binnen zonder zaklantaarn.

Zodra we zien dat het pad verderop ineens flink omhooggaat en er vele haarspeldbochten op ons af komen, besluiten we halt te houden en hier de lunch te gebruiken voor we deze beklimming aangaan.

We ploffen neer in het gras en kijken eens rustig om ons heen. Het uitzicht is om stil van te

worden. En het is er toch al zo heerlijk stil. Heel in de verte zijn zelfs de besneeuwde toppen van de Grossglocknergruppe en meer rechts van de Kreuzeck Gruppe te zien. (Op de foto boven als hele kleine witte puntjes te zien).

Verder naar boven is nu heel eenvoudig; Er is maar één pad dus het kan niet missen. Het eerste stuk is een stevige klim via veel haarspeldbochtjes en over rotsblokken klauterend. Het uitzicht wordt steeds mooier. Links een verre blik in Italië, rechts Oostenrijk. De grens tussen de landen loopt over deze bergkam zoals we later zien aan de witte grenspalen waar we aan langs lopen.

Zodra het vlakker wordt lopen we over een smalle bergrug en komen we aan op het eerste topje. Dan weer een stukje dalen en daarna omhoog naar het hoogste punt, wat al enige tijd duidelijk zichtbaar is. De 2015m hoge Findenigkofel.

En dan..... zijn we boven. Er staat heel mooi kruis met gebogen vormen in een soort grote kuil. Zittend in de kuil zijn we beschermd tegen de harde wind, maar kunnen we wel van het overweldigende vergezicht blijven genieten.

De top is tevens een stempelpost en er ligt een gastenboek in een houten bakje waar we 13 juli 2007 een stukje in hebben geschreven. Leuk om te zien dat, zelfs terwijl we de hele dag verder niemand hebben gezien, er al drie notities instonden van bezoekers eerder diezelfde dag. We hebben bij dit soort routes vaak het gevoel alleen op de wereld te zijn, maar dat is dus blijkbaar toch niet zo. Als je de goede kant maar oploopt hoef je niemand tegen te komen.

Na een halfuurtje pauze beginnen we weer aan de afdaling. Een smal pad, maar prima beloopbaar. Voor ons zien we ook de volgende top al liggen waar we overheen moeten. Er is geen andere optie.

Dus afdalen tot op de *Sattel* tussen de twee toppen. Als we dichterbij komen zien we dat de volgende top nauwelijks een top genoemd kan worden. Een "puntje" is een beter woord.

Van hier lijkt het alsof het alleen op handen en voeten te nemen is. Het lijkt een heel zware klim te worden aan de overkant.

Als we eenmaal aan de klim beginnen valt het wel mee. Natuurlijk is het wel flink steil, maar het pad is deels een hol pad met voldoende steunpunten. Het loopt ook niet helemaal over het topje, maar net links onder de top langs.

Aan de andere kant is de afdaling ook heel steil, maar het pad loopt met veel haarspeldbochten omlaag zodat het goed te doen is. We hadden verwacht hier ons einddoel, de Zollnersee, te zien liggen. Maar dat bleek niet het geval. Die zie je pas als je er bent.

Beneden aangekomen zijn er twee opties. Bij een bordje staat rechtsaf als See-richting aangegeven. Rechtdoor kan ook, over een volgend heuveltje, maar dat pad is slecht zichtbaar. Wij gaan rechts. Een prima bergpad wat afdaalt tot het samenvalt met de 403. Dan linksaf en dat het pad volgen tot over een volgende minder hoge *Sattel* en de Zollnersee komt al snel in zicht.

Een prachtig blauw meertje waar eenvoudig omheen te lopen is. We treffen er veel koeien aan die op deze warme dag blijkbaar ook van het frisse water willen genieten.

Terug gaan we via het zelfde pad, de rood/witte 403. Alleen blijven we deze nu de hele tijd volgen onder langs de toppen die we eerder vandaag hebben bezocht.

We negeren het pad waar we van boven zijn gekomen en blijven rechtdoor de 403 volgen. Het blijft een beetje op en neer gaan, behoudens één stukje waar nog een korte klim in zit. Soms is het

pad goed geëffend, dan weer rotsachtig en moeilijker begaanbaar.

Mensen die de auto bij het hek hebben staan zien hun wagen nagenoeg de hele terugweg in de verte al staan. Het pad voert ons rechtstreeks terug tot bij de kleine parkeerplaats op de *Sattel*.

Dan volgt nog de brede weg weer omlaag tot aan de Straniger Alm per auto of lopend.

Een heerlijke wandeling waarbij we veel gebruik maken van de afkortingen tussen de lange lussen van de brede weg.

Wie hier nog de voorkeur geeft aan smalle bergpaden kan omlaag verder de 403 blijven volgen. Deze komt uiteindelijk achter de Straniger Alm uit. Korter, maar wel weer af en toe pittig steil.

Rest ons alleen nog een stukje Apfelstrüdel met een pilske, voor we weer een halfuur omlaag rijden naar het dal en de camping in Reisach.